

NS Nyhetsbulletin

NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org

#1151

06.04.2025 (136)

Utbildningen av ett ondskefullt geni

av Gerhard Lauck

Del 17

Fängelsevistelse i Danmark

Roskilde 1995

När jag först såg mitt rum blev jag chockad. Det första jag lade märke till var att det *inte fanns någon toalett!* Bara ett handfat. Detta innebar att jag skulle behöva ringa för rumsservice när jag ville använda den gemensamma John. (Alla som känner mig lite vet att jag är full av skitsnack. Därför behöver jag verkligen använda John mycket!)

Det andra jag lade märke till var en affisch, som förmodligen hade lämnats kvar av en tidigare gäst. Jag tyckte väldigt synd om den unga damen. Hon var så fattig att hon inte hade råd med några kläder! Jag började ta bort den, men ändrade mig sedan. Nästa gäst kanske skulle tycka om den. Hon var ju trots allt söt.

På den ljusa sidan fanns det ett litet gym, så jag återupptog tyngdlyftningen.

Hotellet var litet och mysigt. Personalen och gästerna blev snart kompisar. Ibland besökte vi varandra på kvällen i några timmar. Beställde till och med en pizza!

En ung kille hade smeknamnet "piraten". Han kom från en framstående familj. Hur som helst, en dag tänkte han att det kunde vara "coolt" att vinna en gratis vistelse på ett etablissemang av den här typen. Så han gjorde ett okonventionellt uttag från ett finansiellt institut. Sedan satte han sig helt enkelt på trappan för att vänta på en gratisresa. Av någon märklig anledning kom han snart fram till att det

här inte var något för honom.

Senare träffade jag en *riktig* pirat på ett annat hotell! Han hade dömts för piratverksamhet. När jag nämnde detta för Christian Worch kände han genast igen namnet. Han kände igen honom från ett tidigare hotellbesök. Det är en liten värld!

En annan gäst hade lång reseerfarenhet i Ryssland. Vi utbytte restips.

En av personalen berättade en rolig historia för mig. För några år sedan hade en av gästerna plötsligt lämnat hotellet utan att betala sin räkning. Ett år senare kom han tillbaka för att besöka en annan gäst, blev igenkänd och övertalad att stanna kvar tills han hade betalat.

På en mycket speciell dag hörde jag musik utanför mitt fönster. Det var en motståndssång! Någon hade kört förbi med hög volym så att jag kunde höra den. Denna omtanke var rörande.

Köpenhamn 1995

Detta hotell var mycket större. Det var trevligare i många avseenden, men det fanns fortfarande ingen toalett. När vi gäster skulle ta vår morgonpromenad på den stora innergården, skulle vi se sprängda plastpåsar med brun goo på marken. Tydligt kastade gäster med svaga tarmar och känsliga näsor ut dem genom fönstren under natten.

Jag träffade en intressant kille här. Han var specialiserad på en produktlinje som liknade fyrverkerier. Han hade mycket försäljning i Mellanöstern. Han hade restips för den regionen och för Sydostasien.

På den hemska sidan har hotellet en gång i tiden varit platsen för avrättningar.

Tyvärr blev min vistelse här inte så långvarig. Jag flögs med ett privatjetplan till nästa hotell. På vägen dit blev jag erbjuden en öl. Först ville jag inte riktigt ha den. Men sedan gav jag efter, eftersom jag tänkte att det skulle dröja länge innan jag skulle få nästa öl. Av någon anledning kände jag mig lite orolig på den här flygningen.

Det värsta var att det inte fanns någon vacker flygvärdinna! Ingen flygvärdinna alls! Bara ett halvt dussin män. Naturligtvis var detta en stor besvikelse.

Jag lade märke till den slappa säkerheten och insåg att jag kanske skulle kunna storma cockpiten och övermanna piloten. Jag var frestad ett ögonblick. En sådan händelse skulle lätt kunna utlösa en internationell incident. Men jag bestämde mig för att inte göra det. Kalla det fåfänga eller ego.

Min utlämningsrättegång i danska högsta domstolen

Spelplatsen för denna game show är Danmarks motsvarighet till USA:s högsta domstol. Denna domstol måste besluta om Tysklands begäran om utlämning av en amerikansk tidningsutgivare, nämligen mig själv.

"Åklagaren" argumenterar för utlämningen. Han hävdar att tidningen i fråga ibland innehåller material som bryter mot lagarna i det här landet.

Försvaret anför följande argument:

För det första är det tveksamt om något i tidningen faktiskt skulle strida mot dansk lag. Även om så vore fallet är detta inte relevant, eftersom tidningen ges ut i USA. Den är helt laglig enligt amerikansk lag och uttryckligen skyddad enligt det första tillägget.

För det andra förbjuder nationell lag utlämning, om straffet i destinationslandet är mycket strängare än i det här landet. I Danmark bestraffas denna typ av "brott" vanligtvis bara med böter. Det längsta fängelsestraff som någonsin utdömts var två månader. Men i Tyskland är det fem år!

För det tredje förbjuder nationell och internationell rätt utlämning för politiska fall. Det finns ett prejudicerande fall. En man som anklagades för inblandning i mordet på Egyptens president Anwar Sadat utlämnades INTE. Den danska högsta domstolen avlog begäran om utlämning med motiveringen att fallet var "politiskt". Det fall som den danska högsta domstolen behandlar i dag är mycket tydligt strikt politiskt. Därför måste begäran om utlämning avslås.

Vem vinner?

Den danska högsta domstolen beslutar till förmån för utlämningen! Den hävdar att fallet "inte är politiskt"!

De etablerade medierna i Danmark beklagar denna parodi. Det avslöjar landets sårbarhet för påtryckningar från utländska regeringar.

Varför händer detta?

Danmark utsätts för starka påtryckningar från Tyskland. Den amerikanska regeringen gör INGENTING för att motverka detta tryck. Tvärtom uttrycker en amerikansk regeringstjänsteman offentligt USA:s neutralitet! Detta är en tydlig signal om att USA inte motsätter sig utlämningen av denna amerikanska tidningsutgivare. Högsta domstolen kapitulerar alltså och fattar ett politiskt beslut.

Detta skapar ett mycket farligt prejudikat! Detta är ett hot mot ALLA amerikaner!

Fängelsevistelse i Tyskland

Jag var så populär att alla lokala hotell ville ha mig som gäst! Mellan 1995 och 1999 tillbringade jag min statligt betalda semester på fyra olika anläggningar.

Hotell #1A - Fängelsehålan Hamburg 1995

När mitt privatjet landade blev jag imponerad av mottagandet. Flera fordon väntade på att eskortera mig till min nya bostad. Jag reste i en bepansrad limousine. Säkerhetsåtgärderna inkluderade armband. Bara för mig. Jag blev rörd, även om de inte var särskilt snygga och kändes alldeles för tajta.

Nästa hotell var däremot en besvikelse. Det var mörkt och dystert. Lyckligtvis stannade jag där bara någon dag. Senare fick jag veta att min gode kamrat Christian Worch också hade bott där några år tidigare. Det fanns ett skämt i min vänskapskrets om att om vi alla träffades och jämförde våra anteckningar skulle vi förmodligen kunna skriva en bok om *varje hotell i landet*. Till och med betygsätta det.

Hotell #1B - The Transit Hotel Hamburg 1995

Även om det var en separat byggnad betraktades detta tillfälliga hotell eller transithotell officiellt som en del av samma hotell. Det var definitivt bättre än Hotell #1A, men inte alls lika trevligt som de två första. Jag bodde här i ungefär en månad.

Hotell #2 - Högsta säkerhetsnivå Hamburg

Detta var ett av de mer intressanta hotellen. Duschrummet i källaren hade varit en avrättningskammare.

Viktigast: Det hade den *bästa maten* av alla hotell!

Nackdelen var den dåliga uppvärmningen.

Eftersom jag vet att jag gillar lugn och ro fick jag ett privat rum i avdelningen

för *maximal ro*. Jag tillbringade 23 timmar varje dag i mitt rum med att läsa, skriva och göra övningar.

Under en timme varje dag tog det halvdussin av oss speciella gäster i denna flygel en promenad tillsammans på den trevliga innergården. Naturligtvis blev vi snabbt kompisar. När man är i Rom...

En i personalen kallade oss för gästernas *crème de la crème*. Vi kände oss smickrade!

Mina vandringskamrater inkluderade:

* Blacky var en kryddhandlare med omfattande affärserfarenhet i Columbia. Hans berättelser fick den amerikanska vilda västern att framstå som söndagsskola. Uppenbarligen var han mycket väl förtrogen med resor i Sydamerika. Våra aktiviteter hade många likheter trots de olika produktlinjerna. Att jämföra anteckningar om "oppositionen", nämligen "brottsbekämpning", var mycket lärorikt!

* En ung man var en sällsynt frimärkssamlare. Hans aggressiva förvärvsteknik hade nästan dödat en konkurrent. Inte ens en kula i bakhuvudet på nära håll räckte för att avsluta jobbet. Äldre och klokare gäster försökte vara till hjälp och betonade vikten av *minst två skott*.

* En pälshandlare hade byggt en slags fängelsehåla under sitt hus för vissa "perversa" aktiviteter. Något gick fruktansvärt fel. Resultatet blev ett hemskt fynd i en tunna med syra.

* En annan kille var en före detta kommunistisk hemlig polisagent. Hans självmordspakt med sin flickvän hade bara varit halvlyckad. Hon hamnade i bakluckan på hans bil. Han rundar upp här.

* En annan äldre man hade vänligt nog tagit med en mycket förmögen man på en oväntad semester. Sedan erbjöd han sig till och med att hjälpa mannens familj att bli av med några av de otäcka saker som är allmänt kända för att vara källan till all ondska.

Det sammanlagda antalet dödliga missförstånd var större än antalet personer i vår flygel.

Trafiksyndare placerades ibland i vår flygel. De blev ibland oroade över det sällskap de hade. En anställd nämnde skrattande att hans egen fru också var orolig. I själva verket var det helt säkert. Till skillnad från slöddret i den allmänna befolkningen var vår elitgrupp intelligent och rationell. Dessutom är det både oartigt och

dåligt för affärerna att döda utan goda skäl!

Vår matserver bodde i vår flygel, men varken promenerade eller duschade med oss. Han hade tillbringat större delen av sitt liv på hotell. Ett uppehåll mellan två hotellvistelser hade bara varat en dag. Den elaka damen som plockade upp honom försökte tydligen tvinga sig på honom! Hon hamnade i en sjö och han hamnade tillbaka på hotellet.

En dag kom den "biträdande åklagaren" och hans assistent på ett överraskande besök till mitt rum. Han sa att han letade efter ett brev. Han mindes att han hade sett det tidigare, men det hade på något sätt slunkit igenom censuren. (Han lyckades inte hitta det. Senare hittade jag det och förstörde det).

Medan de letade igenom min omfattande korrespondens funderade jag på att dra min säng framför dörren och på så sätt barrikadera oss tre i mitt rum. Sedan tänkte jag berätta för honom: *Först anklagar du mig för att vara en terrorist." Sedan låter du dig dumt nog hamna i den här situationen! Jag kan enkelt hjälpa dig att bevisa ditt terroristpåstående ... genom att döda er båda här och nu!* - Naturligtvis gjorde jag inte det här!

Efter att bara ha tillbringat ett år i denna avkopplande miljö blev jag besviken när jag fick veta att jag snart skulle flytta. De andra gästerna tröstade mig.

Hotell #3 - Lyxhotell Hamburg 1996 - 1997

Det här var ett av de finaste hotellen! Det hade till och med vackra väggmålningar från den gamla goda tiden! Uppvärmningen var också modern, även om själva byggnaden var gammal. Jag bodde på andra våningen så jag hade en fin utsikt över landet. Till och med en väderkvarn!

Området hade en historisk betydelse. Från mitt fönster kunde jag se de sista kvarvarande byggnaderna av ett gammalt koncentrationsläger. Det hade använts av *båda sidor* under och efter andra världskriget. Naturligtvis inte samtidigt. Åtminstone inte i samma *kapacitet*. De *turades om att spela gäst och värd*. Fadern till en vän till mig hade varit gäst.

Gymmet var särskilt trevligt. Jag måste erkänna att jag ibland var lite busig. Till exempel frågade jag en annan kille om jag kunde se om jag kunde lyfta samma vikter. Sedan gjorde jag det med EN hand och låtsades att jag var besviken över hur svag jag hade blivit på äldre dagar. En gång blev en yngling nyfiken och försökte förgäves lyfta samma vikt med TVÅ händer. Hur som helst, en av mina tyngdlyftningskompisar dök senare upp på nästa hotell också.

När de maximala inställningarna på tyngdlyftningsmaskinerna var för låga för

mig, bytte jag helt enkelt till att bara använda en arm eller bara ett ben för samma övning. Vid det laget hade jag redan haft sönder en maskin och böjt en stålstång på en annan.

De andra gästerna var trevliga killar. Ingen av dem gav mig någonsin en hård tid.

För första gången på flera månader hade mitt rum både en bra spegel och ett bra ljus ovanför den. När jag tittade i den första gången blev jag förvånad över att se en ful gammal sothöna stirra tillbaka på mig. Uppenbarligen fanns det ett hål i väggen. Jag tittade på någon i rummet intill. Det hela var ett practical joke!

En av gästerna extraknäckte som serveringspersonal. Han sa att det var ett bra ställe att köpa dyra klockor superbilligt. Tydligen var några nya gäster desperata efter läkemedel.

När några månader hade gått fick jag höra att jag skulle flyttas till ännu ett hotell. Jag ville inte flytta härifrån. Men vad kan jag säga. Det är bara en del av början av att vara populär.

Hotell #4 - Mitt hem långt bort från hemmet Hamburg 1997 - 1999

Mina första två månader på detta hotell var en *stor besvikelse!* Det stora barackliknande rummet fullt av buller, rök och värre saker tog ut sin rätt på min hälsa.

En högre tjänsteman viskade till mig att hotelldirektören inte var ett stort fan av mig. Jag antar att han bara var missnöjd med den långa väntetiden och lät det gå ut över mig.

När jag var i barackerna berättade en färgstark rumskamrat följande händelse:

Jag visste att den här idioten hade svikit mig, så jag bestämde mig för att hämnas. Jag gick in i baren med en kulsprutepistol. Jag siktade mot hans knä och laddade ur hela magasinet. Sedan satte jag i ett nytt magasin och avlossade det i det andra knät. Sedan lade jag pistolen på bordet, satte mig ner och väntade på polisen. Min advokat påpekade att jag uppenbarligen hade siktat mot hans ben, så det var inte mordförsök. Maxstraffet var fyra år. Jag fick TVÅ.

När jag hörde dessa ord avtjänade jag ett FYRA år långt straff för att ha gett ut en tidning! I Amerika!

Jag hade ett litet förtroligt samtal med den chef på mellannivå som ansvarade för min avdelning. När jag berättade för honom att jag tänkte *namnge honom och hans kollegor för mina vänner* blev han alldeles vit i ansiktet! Jag förväntade mig repressalier, men ingenting hände den dagen eller nästa.

Sedan kom en hotellanställd till rummet och bad mig följa med honom. Till min

förvåning tog han mig till en annan avdelning av hotellet. När jag kom in på kontoret till chefen för den flygeln sa han till mig: *Du ska flyttas till min avdelning. Allt som du ber om och som jag har befogenhet att bevilja, kommer jag att göra!*

Vilken kille!

Livet i den här flygeln var oändligt mycket bättre än i barackerna!

Medan jag var där filmade den tyska televisionen till och med en scen för ett kriminalprogram i denna flygel.

Senare flyttades jag ner i korridoren till en nybyggd tillbyggnad med helt nya, rena rum. På våren kunde jag se ett litet träd blomma på den privata innergården precis utanför mitt fönster. Dessutom hade jag fortfarande samma trevliga chef.

Under hela min semester korresponderade jag med välvilliga människor över hela världen. Jag visade min tacksamhet genom att skicka mina (smakfulla) nakna babybilder till alla mina kvinnliga brevvänner. Jag skulle sätta titeln "Sexsymbol och byråkrat" under mitt namn istället för det vanliga "Politisk fånge".

En dag hotade plötsligt en högre chef med att vidta formella åtgärder mot mig. Varför då? För att jag hade kallat mig själv för "politisk fånge" i ett brev till en av mina advokater. Han insisterade på att regimen inte har några politiska fångar, och att detta påstående därför var förtal!

En kompromiss utarbetades. Han förblev censorn för mina *publikationer*, som han *alltid konfiskerade*. Men min trevliga chef blev censur för all min *korrespondens*, som han *aldrig konfiskerade*.

En av publikationerna var för övrigt från en fånghjälpsgrupp. Samma fånghjälpsgrupp, som hade överlevt det kalla kriget, förbjöds senare av den *demokratiska* regimen efter kommunismens fall!

Många vänner och sympatisörer besökte mig på hotellet. Till och med en pensionerad poliskommissarie!

Mina favoriter var naturligtvis de attraktiva unga damerna. En gång var det TRE av dem som satt med mig. De hette Lisa, Uschi och Bärbel. De andra gästerna i besöksrummet var avundsjuka. Det var verkligen bra för mitt ego.

När det dök upp ett tillfälle för en liten puss på rumpan spelade jag ibland dum och kysste den unga tjejen på läpparna. (Ingen tunga! Inget tafsande! Jag ville inte utmana min lycka. Dessutom var dessa unga damer vänliga nog att besöka mig och muntra upp mig. Jag ville inte utsätta dem för ett grymt och ovanligt straff). Hon skulle bli lite generad, men inte säga något. Ibland kan det ha sina fördelar att vara en gammal kärring.

Jag var också mycket glad över att äntligen få träffa Christa. Denna goda vän till Kühnen hade också spelat en ledande roll i den nationalistiska hjälporganisationen för fångar.

Jag använde inte styrketräningsrummet här. Men jag gjorde övningar i mitt rum.

Min dagliga rutin omfattade ett set med 150 armhävningar, 1 100 sit-ups och 2 500 djupa knäböjningar.

Senare nådde jag min topp i slutet av femtioårsåldern med 300 armhävningar i *ett set* varje dag. Jag hade slutat med tyngdlyftning redan i mitten av femtioårsåldern. Jag kunde curla 150 lb.

Jag skulle också stå på tåspetsarna, sträcka ut armarna åt sidan, horisontellt mot golvet, och knyta och lossa näven 14 000 gånger. Bara den här övningen tog 45 minuter. Detta var inget problem. Jag hade gott om tid att fördriva. Dessutom är starka fingrar användbara i närstrid och vid klättring.

Förutom korrespondens och motion ägnade jag mycket tid åt att läsa. Mestadels historia och teoretisk fysik för lekmän. Jag var fascinerad av mikrokosmos och makrokosmos. Ett pussel jag arbetade med var antalet atomer i det kända universum. När jag stötte på potentiellt användbara siffror i en bok memorerade jag dem. Jag gjorde all matematik i huvudet så att det inte skulle bli för lätt. Till slut kom jag fram till 10 i 70 :e potensenth.

Ett annat problem som fascinerade mig var möjligheten att det skulle finnas intelligent liv på andra planeter. Och, ännu viktigare, oddsen för någon meningsfull kontakt med dem.

När allt kommer omkring, vilken intelligent och förnuftig livsform skulle vilja ha något att göra med människor? Om jag vore dem skulle jag inte göra det. Skulle DU göra det?

Naturligtvis fortsatte jag med mina andra dagliga "mentala övningar". Det är lätt för någon att ta ifrån dig dina *fysiska ägodelar*, men det är svårare för dem att stjäla det *du har i ditt huvud*. (Jag lyckades hålla en del valuta gömd i flera månader).

Tyvärr varade inte detta himmelrike på jorden så länge!

I min ungdom hade en av mina bröder och jag båda blivit förgiftade av misstag. Han vårdades på intensivvårdsavdelning. Även om han överlevde fick han höra att de långsiktiga effekterna fortfarande kunde döda honom en dag. Det gjorde de, när han var medelålders. Mitt fall var mindre allvarligt. Men när jag var i *samma ålder* som han var vid tiden för sin *död* började jag plötsligt uppvisa *samma symtom på ett dramatiskt sätt!*

Jag fruktade för mitt liv!

Till slut fördes jag till sjukhuset för provtagning. När resultaten kom tillbaka besökte jag hotellets läkare för att höra domen. Hon tittade på rapporterna under en lång tid. Under tystnad. Med en mycket allvarlig min. Sedan berättade hon två saker för mig:

Först var allt *bra*.

För det andra *rekommenderade* hon *officiellt att jag skulle friges i förtid av*

medicinska skäl.

Hmh...

Hotelledningen var dock vänlig nog att *låta* mig bo kvar ändå. De *insisterade* till och med på det. Jag hade trots allt fortfarande över ett års semester till godo.

I vilket fall som helst tänkte jag att det här kanske skulle bli den *enda* semester som verkligen *aldrig tar slut*. Så jag gjorde det enda logiska under omständigheterna:

Jag skrev mina sista avskedsbrev till mina nära och kära...

Men liv eller död var inte min största oro. Jag visste att om jag dog på ett statligt hotell skulle mina meningsfränder aldrig tro att det inte rörde sig om *mord*. Detta skulle kunna leda till en upptrappning och verklig terrorism. Det var det *SISTA* jag ville!

Naturligtvis mindes jag också följande samtal, som jag hade när jag fortfarande befann mig i den maximalt lugna flygeln på Hotel #4.

***Du kommer inte att lämna Tyskland levande!
Sie werden Deutschland nicht lebend verlassen!***

Han står precis framför mig. Han ser mig i ögonen. Under ett ögonblick studerar jag ansiktet på den man som just har uttalat dessa ord. Mitt sökande efter någon ledtråd till en dold innebörd är lönlöst.

Han verkar mena allvar!

Det skulle vara en ära att få dö för Führerns arbete! Jag skjuter tillbaka trotsigt.
(*Es wäre eine Ehre für das Werk des Führers sterben zu dürfen!*)

Nu är det han som är uppenbart förvånad.

Verkligen? (Wirklich?)

Naturligtvis! (Natürlich!)

Han ser besviken ut. Sedan vänder han sig om och lämnar rummet.

Jag funderar över två frågor:

Först: Var han verkligen seriös? Eller bara en bra skådespelare?

För det andra: Om och när jag står inför mina bödlar och vet att döden bara är några sekunder bort, vilka ska då mina *exakta sista ord* vara?

Vi måste alla dö någon gång. Jag vill dö på ett bra sätt. Jag vill att min död ska betyda något. Förhoppningsvis till och med åstadkomma något. När jag återförenas med mina förfäder vill jag kunna hålla huvudet högt och se dem i ögonen.

NSDAP / AO är världens största leverantör av nationalsocialistiska propaganda!

**Tryckta och online tidskrifter på många språk
Hundratals böcker på över ett dussin språk
Över 300 webbsidor på dussintals språk**

